

Hồi 7

Biến Cố Liên Hồi

A ăm thanh kỳ quái xuất phát từ trong áo quan.
Ba người đồng rút khí giới ra chuẩn bị ứng chiến.

Bỗng nhiên...

Bộ hài cốt thành linh tuột xuống, đáy áo quan lộ ra lỗ hồng sâu hun hút!

Cả ba còn đang hoang mang, đáy quan tài dường như có phép mầu vụt trời lên.

Điểm làm cho họ kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh, là thay vào chỗ nằm của bộ xương khô, một phụ nữ bịt mặt đang ngồi chễm chệ trên ấy!

Tiếng kêu quái gở chính từ miệng người ấy phát ra.

Vân Trung Tử tay giơ cao phất trần, miệng quát:

- Người từ đâu đến? Dám phá hoại huyết mộ của Túy Tâm Tiên Tử, lại còn giả thần giả quỷ để dọa người?

Người áo xanh bịt mặt cười lên the thé...

- Ta chính là Túy Tâm Tiên Tử. Mười bảy năm trước, các người đã âm mưu hãm hại ta đến chết. Sau bao năm xa cách, nay chẳng nhận ra à?

Giọng nói của người càng lạnh lẽo hơn, tiếp:

- Lão trộm đầu trọc Phổ Vân sao tới giờ vẫn chưa đến? Món nợ này, hiện tại đúng là lúc phải thanh toán!

Bồ Tâm Sư Thái chấp tay niệm phật:

- Người thác há dễ sống lại? Bần ni không thể tin được!

Sự kiện kỳ lạ diễn biến thêm dồn dập, Tử Lăng ngồi im nín thở.

Phụ nữ che mặt cười to:

- Tin hay không, đây là việc của mấy người. Hiện tại ta muốn hỏi hãy tính cho xong với ta những tội ác mà năm xưa mấy người đã làm?

Vung thanh trường kiếm, Nam Vô Úy quát to:

- Chớ có nhiều lời!

“Soạt” lão nhắm địch thủ đâm vút tới.

Đang lúc nổi giận, Nhất Kiếm Kinh Thiên là chiêu thức cực kỳ lợi hại của Hoa Sơn Phái, được lão không ngần ngại đem ra sử dụng.

“Bằng!”

Lưỡi kiếm đâm trúng ngay mục tiêu, tiếng nổ vang lên dữ dội. Ánh lửa tỏa ra tứ phía.

Như đâm phải vách thép, Nam Vô Úy chùn tay, hổ khẩu tê dại chùng như muốn rách.

Lão kinh hoàng thối lui mấy bước.

Người phụ nữ bị mặt bị một kiếm té nhào xuống, chẳng phản công, chỉ rống to một tiếng kinh hồn...

Không chậm trễ, Vân Trung Tử vung phát trần, Bồ Tâm Sư Thái vung chưởng, ồ ạt tấn công.

Tử Lăng nín thở nghe ngóng...

Bỗng nhiên tiếng “loảng xoảng” vang lên.

Kế tiếp là hai ba tiếng la thất thanh...

Cảnh vật lại trở nên yên lặng...

Nghe âm thanh mà phỏng đoán, ba người chắc đã gặp phải độc thủ...

Chẳng đợi sự đồng ý của Hiệp Lê Tửu Tẩu, Vân Tử Lăng phi thân nhảy vọt đến bên mộ huyết.

Nhưng...!

Hơi chậm mất một bước, phiến đá đã từ từ khép lại.

Suy nghĩ giây lâu, chàng định đưa tay đẩy phiến đá ra.

Bỗng mình nhảy vọt theo ra, Hiệp Lê Tửu Tẩu nhanh nhẹn giữ lấy tay chàng lại.

- Hãy khoan! Không nên xuẩn động!

Xoay mình rất nhanh, Tử Lăng bất thần chớp lấy mạch huyết cổ tay cụ già rồi quát:

- Chớ chối quanh rằng không biết, người phụ nữ ở trong mộ là ai đấy?

Khẽ thở dài, Hiệp Lê Tử Tẩu đáp:

- Phàm những việc mà già này biết được, lẽ đương nhiên phải cho cậu biết cả rồi! Nhưng... có việc lão còn thắc mắc muốn hỏi cậu?

- Việc chi...? Cụ cứ hỏi đi!

- Nguyên do nào cậu chọn đúng lúc này, đến Hiệp Lê Sơn để viếng mộ...?

- Do theo lời phỏng đoán của một thiếu nữ tên là Giang Tâm Mỹ, biết rằng Bát Đại Môn Phái sẽ hội họp nơi đây...

Hiệp Lê Tử Tẩu khẽ thở dài:

- Sự ước đoán của già này không sai. Quả nhiên cậu đã gặp nàng... Và hiện tại nàng ở đâu?

- Giữa đường nàng bị một người tự xưng là Thần Mật Khách bắt đem đi mất.

Hiệp Lê Tử Tẩu giậm chân:

- Thôi! Hồng mất rồi...

Ngạc nhiên, Tử Lăng hỏi vặn:

- Việc chi mà hồng...?

- Cậu hãy buông tay ra, rồi lão sẽ nói rõ...

Thấy cụ già chẳng có điều chi ác ý, chàng liền thả lỏng năm ngón tay ra.

Thở dài một tiếng, Hiệp Lê Tử Tẩu thành linh kéo tay Văn Tử Lăng, chạy bay đến một thạch thất kế bên.

Một ngôi tượng Phật cực to ngồi án ngữ giữa phòng. Bốn chữ "Tây Thiên Di Đà" vàng chói nằm ngay trước bệ tượng.

Kéo Văn Tử Lăng đến ngồi sau pho tượng, Hiệp Lê Tử Tẩu cất tiếng thốt:

- Đối với chuyện này cậu biết được nhiều ít?

Suy nghĩ giây lâu, Tử Lăng đáp:

- Sự hiểu biết của tôi chỉ, vồn vện theo lời đồn đãi của giới giang hồ và câu chuyện khó tin của Giang Tâm Mỹ cô nương thuật lại...!

- Già này đến đây hơn mười năm, nhưng cũng chẳng biết gì hơn! Hiện tại, điểm chú trọng nhất của lão là điều tra cho minh bạch, nguyên do cái chết của Túy Tâm Tiên Tử.

Tử Lăng nheo mày hỏi:

- Như thế thì cụ và Giang cô nương đã quen biết từ lâu?
- Đúng như vậy!
- Còn phụ nữ dị kỳ ở trong mộ?
- Già này còn đang suy đoán!
- Những sự bố trí trong huyết này, cụ hoàn toàn chẳng biết chứ?
- Ô! Việc ấy tôi dám quả quyết đoán thệ với cậu!

Trầm ngâm giây lâu, Hiệp Lê Tửu Tẩu thở dài tiếp:

- Được cố chủ ủy thác cho nhiệm vụ đến đây điều tra cái chết của Túy Tâm Tiên Tử. Nào ngờ mười mấy năm qua chưa đạt được chút ánh sáng nào! Một năm qua sau khi nàng thác, cơ hồ không một ngày nào lão chẳng đến đây, nhưng chẳng thấy kẻ nào khả nghi cả... Bát Đại Chương Môn, mỗi năm đều có đến một lần, xem xét mộ huyết trong ngoài, và chỉ có Kỳ Bắc, Văn Gia Bảo Chủ Văn Tín Hùng đến đây ba lần...

- Ô! Hẳn đến có việc chi?
- Việc ấy, lão cũng chẳng được rõ.
- Thế cố chủ của lão tiền bối là ai?
- Chính là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử.
- Nghe đồn rằng nàng là một nhân vật xuất quỷ nhập thần, chưa ai biết được nàng từ đâu đến cơ mà...!

Hiệp Lê Tửu Tẩu mỉm cười:

- Nàng không phải thần mà cũng không phải quỷ, cũng như bao người khác, do cha mẹ sinh ra. Điểm đặc biệt là phụ thân nàng suốt đời không đạp chân đến chốn giang hồ, chỉ mai danh ẩn tích nên không được người ngoài biết đến...

- Thế người cư trú ở đâu?
- Trên Hải Tâm Sơn ở vùng Thanh Hải, lão thọ ân tri ngộ của cố chủ, cùng chung sống hơn hai mươi năm trời, nên mến thương nhau hơn tình ruột thịt...

Khẽ thở dài, cụ tiếp:

- Tánh của hai vợ chồng cố chủ không mấy phù hợp, nên cãi vã luôn. Mặc dù thế, cũng giúp cố chủ sanh được hai cô bé gái mỹ miều diễm lệ. Cô gái lớn tánh tình giống mẹ, ương

ngạnh, nóng nảy. Cô gái nhỏ lại giống cha, nhu mì, hiền hậu... Hai mươi năm trước, vì không thể sống chung nhau nữa, nên vợ chồng phải chia ly! Bà vợ dẫn cô gái lớn lìa quê, rồi vĩnh viễn không về Hải Tâm Sơn nữa. Khi phu nhân rút áo ra đi, gia chủ nhân mới mang thanh đoản kiếm và quyển Vô Cực Kinh ra truyền thụ cho nhị nữ...

- Cô bé chắc là Túy Tâm Tiên Tử chứ gì?

- Cậu đoán đúng đấy...! Nàng chính là nhị tiểu thư Giang Thanh Quân, và cũng chính là Túy Tâm Tiên Tử... Chủ nhân của tôi, lúc thiếu thời phiêu lưu nơi Quan Ngoại, gặp một dị nhân và được người giao cho quyển Vô Cực Kinh ấy, nghe đồn rằng quyển ấy chứa đựng thần công bí quyết, và đã bị thất truyền từ lâu trên giới võ lâm! Nhị tiểu thư học tập ba năm, đã thành một tay võ công cao thủ. Được gia chủ nhân đồng ý, nàng từ biệt Hải Tâm Sơn và từ đây lè gót khắp chốn giang hồ. Nào ngờ, thời gian không đầy một năm, nàng đành phơi thây nơi hoang sơn cùng cốc này, cái chết của nàng còn trong vòng nghi vấn!

Thuật đến đây, hai hàng lệ nóng tuôn lả tả... chảy từ từ trên hai gò má nhăn nheo của cụ già.

Văn Tử Lăng bất giác thở dài:

- Lệnh chủ nhân của ông sao không đích thân đến dò xét?

Hiệp Lê Tửu Tẩu than thở:

- Gia chủ vì mắc bạo bệnh nên hai chân bị tàn phế, không di động được. Tôi e rằng, suốt đời chắc không thể rời được khỏi Hải Tâm Sơn một bước... Già này tuy phụng mạng dò xét nguyên do cái chết của nhị tiểu thư, nhưng đến giờ vẫn chưa mò ra đầu mối gì ráo...

- Nhưng lão tiền bối và Giang Tâm Mỹ cô nương vì đâu mà quen biết?

- Một khi có rảnh là lão len lỏi đến đây, với lòng hy vọng phát hiện một đầu dây mới lạ. Còn việc cơ quan được đặt ra trong mộ huyết lão hoàn toàn không hay biết! Mười mấy năm về trước, lão đã có quen với Giang Tâm cô nương rồi. Nàng thường lui tới nơi đây, đồng thời, nàng lại có khuôn mặt hao hao giống nhị tiểu thư, cho nên lão thường cùng nàng đàm đạo, nhưng nào ngờ, nàng chính là con gái của Túy Tâm Tiên Tử... Một hôm, trời đổ mưa to, ta bắt gặp nàng đang ngồi trước mộ than khóc. Sau khi cật vấn hồi lâu, nàng mới chịu nói rõ tự sự lai lịch. Rất đổi vui mừng, sau khi dò xét, lão biết được nàng cư trú tại gia đình một người thợ săn không xa mấy. Hai vợ chồng thợ săn vừa câm lại vừa điếc, muốn dò hỏi cũng chẳng biết thêm gì? Theo lời nàng, thì hai vợ chồng thợ săn đã gặp nàng ở trước phần mộ! Còn nguyên nhân nào mà nàng lấy họ Giang, lão cố dò hỏi thế nào cũng chẳng ra manh mối!

Việc đáng tin nhất là diện mạo nàng giống mẹ như đúc, bên mình nàng còn có thanh Túy Tâm Kiếm và quyển Vô Cực Kinh.

Nghe lão nhắc đến, Văn Tử Lăng giật mình đánh thót... Túy Tâm Kiếm đang ở trong tay mình nhưng Vô Cực Kinh chưa biết tông tích ở đâu?

Văn Tử Lăng ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn hỏi:

- Lão tiền bối có tin về phu nhân của lệnh chủ nhân hay không?

Hiệp Lê Tửu Tẩu khẽ lắc đầu:

- Không một tin tức gì cả.

Như sực nhớ điều gì, Tử Lăng bèn hỏi tiếp:

- Người vừa xuất hiện trong áo quan khi nãy, có phải là bà ấy hay không?

- Nghe giọng nói thì hoàn toàn không giống.

- Thế lão tiền bối lai vãng đây hơn mười năm, chẳng biết được điều gì trong áo quan hay sao?

Hiệp Lê Tửu Tẩu thở dài:

- Từ lâu, lão có ý định khai áo quan ra để khám xét, nhưng ngại tử hổ vong linh của nhị tiểu thư, cho nên đắn đo mãi mà chưa dám hành sự. Thật ra đây là lần đầu tiên lão gặp được người phụ nữ lạ đó, và cũng là lần thứ nhất lão phát giác ra có đặt cơ quan trong ấy...

Văn Tử Lăng cười gằn:

- Theo ngu ý văn bối, thì trọng tâm của vấn đề này là ở nơi người phụ nữ bịt mặt ấy.

- Nhận xét của cậu rất đúng! Nhưng... cậu vừa nom thấy bảy người trong Bát Đại Chương Môn đã bại dưới tay ư rồi. Già này tự xét là không đủ tài lực đương đầu với người ấy nổi!

Máu anh hùng vọt nổi dậy trong lòng Tử Lăng:

- Chẳng vào hang hùm, sao bắt được cọp... Tử Lăng này đánh liều thử một phen.

Nói xong, chàng định phi thân về phía mộ huyết. Hiệp Lê Tửu Tẩu liền đưa tay ra ngăn:

- Hãy khoan! Lão còn một việc muốn nói...

- Việc gì? Lão tiền bối cứ nói ra đi!

- Hiện tại, tốt nhất là chúng mình nên rời khỏi nơi này, đi tìm Giang Tâm Mỹ rồi hãy tính.

- Nàng bị Thần Mật Khách bắt rồi, sống chết chưa tường... biết đâu mà tìm?

Rồi sực nhớ lại chuyện cũ, chàng "à" lên một tiếng:

- Cụ có biết bà lão theo phò Giang cô nương hay không...?

- Ô! Không biết...! Có chăng cũng chỉ là vợ chồng lão thợ săn vừa cầm vừa điếc ấy thôi...

Tử Lăng xua tay hỏi:

- Người ấy chẳng cầm lại chẳng điếc... và lại là một tay võ lâm cao thủ...

- Thế thì lạ thật...! Con bé ấy đối gặt lão quá nhiều việc...

- Vấn đề này quá ly kỳ! Tôi e nàng hành động dưới sự điều khiển của người khác thôi...

Như nhớ sự việc gì quan trọng, Hiệp Lê Tử Tẩu giậm chân:

- Đến giờ lão mới biết hành động lúc nãy là lầm to. Thật ra không nên phân tán lực lượng của Bát Đại Chương Môn... để cho người phụ nữ ở trong áo quan thắng thế. Lão hối tiếc là đã không nghe lời của Giang cô nương thì việc đã rồi. Hiện tại, lực lượng của Bát Đại Chương Môn đã tan rã, giới giang hồ này còn ai đủ sức để đảm đương trọng trách này?

- Còn lão Phổ Vân Thiền Sư, sao đến giờ vẫn chưa thấy?

- Hòa thượng ấy đến sớm nhất. Vừa đến chân núi, gặp mặt ta liền bảo với hần rằng có một phụ nữ bị mất, hẹn hội ngộ với hần tại Nghinh Xuân Tử Lầu nơi Liễu Gia Trấn cách đây bốn chục dặm. Lúc đầu hần còn hồ nghi, nhưng sau rốt, hần cũng tin bằng lời rồi từ giã đi mất...

Suy nghĩ giây lâu, Tử Lăng đề nghị:

- Chúng mình hiện tại có hai biện pháp. Một là nên rời khỏi nơi đây, hai là mở nắp quan tài...

Hiệp Lê Tử Tẩu vừa định trả lời thì thành linh... từ trong mộ huyệt một âm thanh kỳ quái vụt vọng ra...

Cả hai giật mình kinh hãi, vội tập trung tinh thần chăm chú nhìn về hướng ấy...!

- o O o -